

**Boekverslag van 'Ooggetuigen' van Carry Slee, 2007, House of Books, Amsterdam
Leeskring De Omslag – 25 oktober 2016**

Wat wij ervan vonden:

Nelleke: gevoel kinderboek te lezen, grote-mensen-verhaal op kindermanier.

Marné: dubieus gevoel, wel spanning; karakters leuk beschreven.

Annelies: ook idee van kinderboek, simpel; satirisch bedoeld en daarom overdreven? Ik heb mij wild geërgerd aan wat de hoofdpersonen deden.

Janny: Een soap? Een thriller? Wat wilde Carry Slee met dit boek?

Ariana: Vond het boek een soap. Wel goed dat boven ieder hoofdstuk de naam stond van de persoon die hoofdpersoon was. Makkelijk te lezen.

Gerda: las het boek in korte tijd in de trein. Lastig om de personen uit elkaar te houden. Het verhaal is gezocht.

Paulien: Oppervlakkige afwisseling van avonturen en verschillende soorten problematiek. Karakters worden niet uitgediept en het taalgebruik was wel zeer eenvoudig. Desondanks toch een aardig verhaal.

Wil: Taal is oppervlakkig. Boek 2x gelezen met de vraag: mis ik iets? Geschrokken van wat met jongeren gebeurt.

Joke: Boek viel erg tegen na andere autobiografische volwassenromans van Slee (Moederkruid en Dochter van Eva). Wordt als soapthriller aangekondigd. Ik houd niet van soap en dit was geen goede thriller – de clou lag al na een paar hoofdstukken voor de hand.

Over het boek:

In de roman die 61 korte hoofdstukken telt, wisselen vijf vertellers elkaar af: Frank en Olga, Victor, Peter en Nicole. Allen hebben direct of indirect met elkaar te maken. Doordat ze kort vertellen en elkaar afwisselen zit er snelheid in de roman.

Makelaar Frank is getrouwd met Olga, die iets krijgt met Hugo, de directeur van de basisschool van dochter Anne. Hun zoon brugklasser Ruben wordt gepest door Lars, zoon van Victor. Deze Victor is eigenaar van twee discotheken en wil Frank wat louche zaakjes in onroerend goed laten opknappen: o.a. de verbouw van een boerderij in een chique buurt tot seksclub. Dit is financieel een aantrekkelijke zaak voor het zieltogende makelaarskantoor. Peter is conciërge op het Rijnland Lyceum, de school van Ruben en Lars. Hij is er getuige van dat Ruben wordt gepest maar houdt zijn mond omdat vader Victor een geheim van hem kent. Peters vrouw is onderwijzeres op de school van Hugo.

Vijfde hoofdpersoon ex-stewardess Nicole, getrouwd met piloot Sjoerd, heeft een drankprobleem. Zij heeft een relatie met Tom vooral als afleiding. Haar dochter Natascha raakte een jaar geleden door een aanrijding gehandicapt; de chauffeur is nog altijd onbekend. Haar buurman Victor regelt en betaalt de schilderlessen van Natascha. Olga geeft als make-upassistente bij de televisie een schminkcursus voor de ouders van de kinderen uit de klas van Anne. Zo ontmoet ze andere ouders o.a. Nicole en Tom.

Het boek begint op het moment dat Olga en Frank op het politiebureau moeten verschijnen. omdat zoon Ruben een iPod heeft gestolen. Frank en Olga reageren verschillend: hij loopt woedend weg, zij probeert contact met haar zoon te krijgen. Beiden weten niet van de pesterijen van Lars en zijn vrienden. Peter is meer dan eens getuige hiervan. Ruben wordt in elkaar geslagen, zijn viool wordt afgepakt en uiteindelijk wordt hij in de toiletten van de school door zijn kwelgeesten verkracht. Op de foto's die ze op internet zetten is ook te zien dat Peter getuige was. Ruben wil niet meer naar school. Frank ziet op een bepaald moment ook de foto's en wil via de rector van de school de schuldigen straffen. Frank gaat met Ruben een weekend naar de Ardennen, maar op weg er naar toe stelt hij teveel vragen waardoor Ruben naar huis wil. Ruben heeft intussen wel gezegd dat Peter getuige was van de pesterij met de viool. Daarom haalt Frank verhaal bij Peter. Deze denkt dat hij komt vanwege de foto waarop hij als gluurder is afgebeeld, rent weg en maakt een einde aan zijn leven. Alle hoofdrolspelers zijn aanwezig op de begrafenis van Peter waar Victor een toespraak houdt en zegt de kosten van de begrafenis voor zijn rekening te nemen. Intussen heeft een rechercheur Lars en zijn vrienden opgepakt en wordt duidelijk dat Victor het spel

met Frank niet goed heeft gespeeld. Collega makelaar Huib wil niets met de bedriegerij te maken hebben en breekt met Frank. Nicole wordt op de begrafenis dronken, bekijkt haar mobiele telefoon en ziet een bericht van Peter, verzonden vlak voor zijn zelfmoord. Hij moest achter het stuur plaatsnemen van Victor's auto, maar had al teveel gedronken. Na de aanrijding wilde Victor dat hij doorreed. Dat was zijn geheim en hiermee gaat Nicole Victor chanteren. In het laatste hoofdstuk wil Olga eerlijk zijn tegen Frank over Hugo, maar Frank snoert haar de mond.

Over de schrijfster

Carry Slee werd in 1949 in Amsterdam geboren. Na de middelbare school ging ze naar de Academie voor Expressie door Woord en Gebaar in Utrecht en werkte ze een aantal jaren als lerares Drama in het voortgezet onderwijs. In 1988 debuteert ze in het kindertijdschrift Bobo met verhalen over Keetje Karnemelk. Haar eerste boek, Rik en Roosje, een voorleesboek voor jonge kinderen, verschijnt in 1989. Daarna volgen meer kinderboeken. In 1999 schrijft Carry het Kinderboekenweekgeschenk Bikkels. In de jaren erna gaat ze ook voor oudere kinderen schrijven. In haar 12+ boeken maakt Carry Slee onderwerpen als discriminatie, drugs en pesten inzichtelijk en bespreekbaar voor jongeren. Dat werd zeer gewaardeerd door de doelgroep, gezien de vele nominaties en prijzen die ze voor haar boeken ontving.

Met Moederkruid (2001) debuteert Carry Slee als schrijfster voor volwassenen. Dit boek wordt hetzelfde jaar nog genomineerd voor de NS Publieksprijs. Moederkruid vormt samen met Dochter van Eva (2002) en De toegift (2005) een autobiografisch drieluik. In totaal heeft Slee nu zes volwassenenboeken geschreven. Na De Toegift verschijnen Ooggetuigen (2007), Mam, je wordt oma! (2010) en Strijken (2013). Na zich een aantal jaren te hebben gericht op boeken voor jongeren en volwassenen, keert Carry in 2008 terug naar de jongere kinderen met haar populaire serie Dat heb ik weer (10+). De hoofdpersoon Britt spreekt vooral meisjes enorm aan, vanwege de herkenbare problemen die zij doormaakt. Deze gaan veelal over verliefdheid, vriendjes, beste vriendinnen en roddels. In 2009 richt Carry zich op een nieuwe doelgroep: in dat jaar verscheen Bangkok boy, haar eerste boek voor middelbare scholieren en studenten. Daarna volgen al gauw meer 16+ boeken: Fatale liefde (2010), Joël (2011) en Brainwash (2012). Carry Slee is daarmee een van de weinige auteurs in Nederland die zich met succes op alle doelgroepen richt. Zeven van de 12+ romans zijn inmiddels verfilmd waaronder Spijt!, Afblijven en Timboektoe. In 2012 won de verfilming van *Razend* een Rembrandt Award voor Beste Jeugdfilm. De film Kappen kwam in juni 2016 uit in de Nederlandse bioscopen.

In 2010 vierde Carry Slee haar 20-jarig schrijversjubileum. Ter gelegenheid hiervan én omdat ze met haar boeken een grote rol heeft gespeeld in de leesbevordering van kinderen, werd ze benoemd tot Officier in de Orde van Oranje-Nassau. In oktober 2016 meldt de NRC dat haar miljoenste boek is verkocht.

En verder:

Wat wil Carry Slee met Ooggetuigen? Ons antwoord: Ze wil ouders duidelijk maken: let op je kinderen, let op signalen en vraag door!

Dit is de eerste fictieroman voor volwassenen van Slee. Ze stelt een hedendaags maatschappelijk probleem aan de orde in makkelijk leesbare taal.

Joke Westerhof
oktober 2016